

dirilmiştir. Tekrarlayan abortuslara yol açabilecek endokrinolojik, hormonal ve anatomik bozukluğu bulunan çiftler çalışma dışı bırakılmıştır.

Bulgular: Toplam 164 embriyoya biyopsi uygulanmış ve embriyoların %49'u anormal, %51'i normal olarak bulunmuştur. Normal bulunup transfer edilen ortalama embriyo sayısı siklus başına 2.52, implantasyon oranı %13.2 ve elde edilen gebelik oranı olgu başına %40 olarak bulunmuştur. Elde edilen toplam 8 gebeliğin 3'ü biyokimyasal abort ile sonlanmış ve doğumla sonlanan gebelik oranı %25 olarak bulunmuştur.

Sonuç: Tekrarlayan erken gebelik kayıplarında preimplantasyon genetik tanı uygulanarak öplooid embriyoların seçimi ile devam eden gebelik oranları artırılmaktadır. Ancak preimplantasyon genetik tanı yapılmasına rağmen halen %15 oranında erken abortus oluşumu, tanımlanamayan diğer kromozomların da abortustan sorumlu olabileceğini veya mevcut tetkiklerle tanımlanamayan başka faktörlerin varlığını düşündürmektedir.

FCO41

ART TEDAVİSİ GÖREN 226 OLGUDA PREİMLANTASYON GENETİK TANI SONUÇLARI VE ELDE EDİLEN GEBELİKLERİN ENDİKASYONLARA GÖRE PROGNOZLARI

Kahraman S.1, Biricik A.1, Yılanlıoğlu N.C.2, Vanlıoğlu F.1, Kumtepe Y.3 Berkil H.1, 1 İstanbul Memorial Hastanesi IVF ve Genetik Merkezi, 2 İstanbul Memorial Hastanesi Perinatoloji Merkezi, 3 Atatürk Üniversitesi Tıp Fakültesi Kadın Hastalıkları ve Doğum Anabilim Dalı, Türkiye

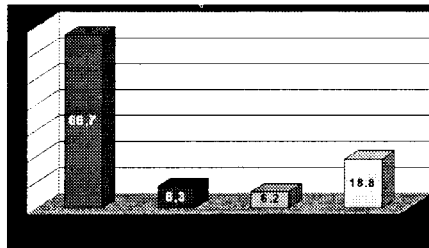
Amaç: İnfertilite tedavisi sırasında farklı endikasyonlar ile preimplantasyon genetik tanı (PGT) uygulanan olgularda elde edilen gebeliklerin, abortus, konjenital anomali ve gebelik prognozu yönünden değerlendirilmesi.

Yöntem: 2000 Temmuz ve 2001 Eylül döneminde infertilite nedeni ile yardımcı üreme teknikleri (YÜT) uygulanan 226 olguda endikasyonlar; ileri anne yaşı (38-45 yaş) (n=87), tekrarlayan implantasyon başarısızlığı (n=36), tekrarlayan erken gebelik kaybı (n=21), anormal gamet morfolojisi (n=34), translokasyon (n=12), kombine endikasyon (n=22), β -talasemi (n=1), ornitin transkarbomilaz eksikliği (n=1) ve marker kromozom (n=1) olarak dağılmakta idi.

Bulgular: 205 olguda 3. gün embriyosuna blastomer biyopsisi (%90.7), 21 olguda (%9.3) ise first ve second polar body biyopsisi yapıldı. 995 embriyoya biyopsi uygulandı. Kromozomal anomali oranı %42 olarak bulundu. En yüksek anomali oranı ileri anne yaşı olgularında izlendi (%47). Anormal embriyoların dağılımı Şekil 1'de gösterildi. Tablo 1'de ise PGT uygulanarak elde edilen gebelikler ve seyri gözlenmektedir.

Gebelik oranı %35.4 (218 embriyo transfer siklusunda toplam 75 gebelik elde edildi), abortus oranı ise %16 olarak değerlendirildi. Doğumla sonlanan 63 olgudan ikisinde ikinci düzey USG ile anomali saptandı (%3.1). İkiz olan ilk olguda fetuslardan birinde hipertrofik kardiyomyopati, gebeliğin termine edildiği ikinci olguda ise Fryns sendromu saptandı. Olguların amniosentez ile karyotipleri normal bulundu. Elde edilen gebeliklerin %57'si tek, %43'ü ikiz ve %3.3'ü ise üçüz gebelikti.

Sonuç: PGT, infertilite tedavisi uygulanan ve ilerlemiş anne yaşı, tekrarlayan erken gebelik kaybı, tekrarlayan implantasyon başarısızlığı ve anormal gamet morfolojisi bulunan olgularda artmış anöploidi riskini

Şekil 1. Kromozomal olarak anormal bulunan embriyoların dağılımı.

elimine etmek, abortus insidansını azaltmak amacı ile başarılı olarak kullanılabilir. Çalışmamızda doğan bebeklerin hiçbirisinde incelenen kromozomlarla ilgili (13, 18, 16, 21, 22, X, Y) anomali bulgusuna rastlanmaması, yöntemin güvenilirliği açısından önemli bulunmuştur.

Tablo I. PGT sonuçları ve elde edilen gebeliklerin sayısı

No. of	n	%
Embryo transfer cycles	218	96.5
Cycles without normal embryos	8	3.5
Pregnancies	75	35.4
Abortions	12	16.0
Births	46	73.8
Ongoing pregnancies	17	14.3
Live births	61	
Singleton	29	57.0
Twins	13	43.0
Triplets	2	3.3

FCO42

ERKEN DOĞUM TEHDİDİ OLAN GEBELERDE SUBKLİNİK İNTRAUTERİN ENFEKSİYON TANISINDA MATERNAL SERUM İNTERLEUKİN-6 KONSANTRASYONUNUN ÖNEMİ

Bilgiç E., Özkan A., Süer N., Yücel N., Şahin S., Göztepe SSK Eğitim Hastanesi, İstanbul - Türkiye

Amaç: Erken doğum tehdidi olan gebelerde asemptomatik intrauterin enfeksiyonu saptamakta maternal serum interleukin-6 ölçümlerinin klinik önemini araştırmak.

Metod: 22-34 gebelik haftası arasında olan 61 gebede maternal serum IL-6 konsantrasyonları ölçülmüştür. Bunlardan 39'u erken doğum gösteren olgular, 22'si kontrol grubu idi. 1 hafta içerisinde doğum yapan ve tokolizin başarılı olmadığı 18 gebenin plasentaları histolojik koryoamnionit bulgularını araştırmak üzere patolojik analiz için gönderilmiştir.

Bulgular: 1 hafta içerisinde doğum yapan, tokolizin başarılı olmadığı ve pozitif histokoryoamnionit bulgular gösteren gruptaki ortalama maternal serum IL-6 konsantrasyonunun, tokolizin başarılı olduğu gruptan ve histokoryoamnionit bulguları olmayan fakat 1 hafta içinde doğum yapan diğer gruptan anlamlı derecede yüksek olduğu saptandı (sırasıyla 15 pg/ml'ye 2.88 pg/ml ve 6.40 pg/ml). Erken doğumu ve histolojik koryoamnioniti tahmin etmek için maternal serum IL-6 konsantrasyonlarının optimum sensitivite ve spesifite değerleri 5.9 pg/ml ve üzerinde saptanmıştır.

Sonuç: İntrauterin enfeksiyona bağlı preterm doğum yapan gebelerde maternal serum IL-6 konsantrasyonlarının çok yüksek olduğu saptanmıştır. Bu sitokinin ölçümü yüksek erken doğum riski olan gebelerin tanı ve tedavisinde faydalı olabilir.

FCO43

PREEKLAMPSİ VE HELLP SENDROMUNDA SPONTAN KARACİĞER RÜPTÜRÜ: DÖRT OLGU SUNUMU

Yalınkaya A., Yayla M., Erden A.C., Dicle Üniversitesi Tıp Fakültesi Kadın Hastalıkları ve Doğum AD, Diyarbakır - Türkiye

Amaç: Gebelikte nadir görülen spontan karaciğer rüptürü nedeni ile dört olgu retrospektif olarak incelendi.

Olgular: Kliniğimizde 1995 ile 2001 yılları arasında, yaşları 22, 27, 28 ve 35 olan dört olguda gebeliğin 35, 40, 37 ve 38. haftalarında karaciğer rüptürü saptandı. Tüm olgularda HELLP sendromu vardı, bir olguda eklampsi, üç olguda da preeklampsi eşlik ediyordu. İki olguda rüptür, sezaryen sırasında belirlen-